

Santa Lucia

1. Gud bød, så stod de dér,
himlen og jorden.
“Der blive lys!” det lød
med røst som torden.
Ved Ordet skabte Gud.
I Ordet lyste ud
kærlighed og sandhed til Guds børn
fra Herrens hjerte.
Satan dog lokked dem
bort fra det lyse hjem
ud i mørke, død og angst og tjørn
med megen smerte.

2. Ét håb dog gav Gud dem
i gamle tider:
“Et lys skal stråle frem
hos jer omsider.
Frygt ej, du Israel!
En dag Immanuel
redder jer fra syndens ret og magt,
Jørg
Han bliver lys for jer
og alle hedninger”.
Sådan lød det i den gamle pagt
om lysets komme.

3. En nat i Bethlehem
i tidens fylde
strålede lyset frem.
Gud lod ham hylde
af engles himmelhær
med Herrens stråleskær.
De forkyndte højt en glæde stor
for hele folket.
Før så vi aldrig Gud.
Nu er Guds Søn sendt ud.
Han er Herrens billed og Guds Ord,
Gud selv fortolket.

4. Jesus er verdens lys,
drot i Guds rige,
og angstens mørke gys
må for ham vige.
Han er Immanuel,
som fri’r vor arme sjæl.
Alt, hvad seerne har forudsagt,

vil han os skænke.
Naglet til korsets bræt
borttog han Satans ret.
Synd og død og Satans mørke magt
er i hans lænke.

5. Her på den mørke jord
Jesu Ånds virke
ved troen på hans ord
skaber hans kirke.
Trods al forfølgelse
skal den ej døden se.
Gennem mange trængsler må den gå
ind i Guds rige.
Lucia øjner vi
på kirkens martyrsti.
Fjenden hende lod til døde slå,
lod sig ej sige.

6. Årets Lucia-brud
med sine terner
hvidklædt står nu så prud
med lys som stjerner.
Hun er et billed på,
hvordan Guds kirke må
vide sig bedømt af Herren Gud,
kendt med sin gåde.
Frikendte alle mand,
det er dens nådestand.
Uforskyldt er kirken Jesu brud,
klædt i Guds nåde.

7. Jesu retfærdigheds
snehvide hæder
er nu hans kærligheds
udkærnes klæder.
Al hendes synd mod Gud
skjules af Jesu skrud.
I hans øjne er hun hvid og ren
med brudesmykke.
Hun er hans øjsten.
Ingen skal røre den.
Til sin festsal fø’r han hende hen
i salig lykke.

Jørgen Sejergaard